

‘Mo Hayder heeft een enorm vermogen om haar lezers te choqueren en te verrassen.’ Karin Slaughter

‘De lezer wil maar één ding: wakker liggen en doorlezen.’
de Volkskrant

‘Mo Hayder is een rasvertelster.’ *NRC Handelsblad*

‘*Poppenspel* is het beste boek dat Mo Hayder sinds *De behandeling* schreef.’ *Cobra.be*

‘Met haar nieuwste, *Poppenspel* toont de populaire thrillerschrijfster dat ze er ook zonder veel *gore* moeiteloos in slaagt om een ijzingwekkende pageturner af te leveren.’ *Humo*

‘Mo Hayder schreef een aantal van de gruwelijkste misdaadromans die recent verschenen. Nergens is haar portrettering genuanceerder en meeslepender dan in *Poppenspel*.’ *Los Angeles Times*

‘*Poppenspel* is een ontzettend donker werk, maar dat is wat Mo Hayder het beste kan. Een echt beangstigend en bij vlagen grotesk boek.’ *New York Daily News*

‘*Poppenspel* ademt een sinistere sfeer vanaf de eerste pagina. De hoogspanning in dit boek hapert nooit.’ *Entertainment Weekly*

Mo Hayder (1962) vestigde in een klap haar reputatie met de originele, angstaanjagende, baanbrekende thriller *Vogelman*. Later volgden onder andere *De behandeling*, *Tokio*, *Ritueel* en *Diep* die wereldwijd uitstekend besproken werden en die meer dan uitstekend verkochten. Mo Hayder ging op haar vijftiende van school. Ze werkte als barkeeper, beveiligingsbeambte, filmproducente, hostess in een nachtclub in Tokio, en administratieve kracht in het onderwijs en ze gaf Engelse les op verschillende plekken in Azië. Ze heeft ook een doctoraal creatief schrijven van de Universiteit van Bath, waar ze tegenwoordig woont met haar dochter.

Mo Hayder

Poppenspel

Vertaald door Yolande Ligterink

Rainbow® wordt uitgegeven door
Uitgeverij Rainbow bv, Amsterdam

www.rainbow.nl

Een uitgave in samenwerking met
Uitgeverij Luitingh – Sijthoff B.V., Amsterdam

www.lsamsterdam.nl

© 2013 Mo Hayder
All rights reserved
© 2013, 2014 Nederlandse vertaling
Uitgeverij Luitingh – Sijthoff B.V., Amsterdam
Alle rechten voorbehouden
Oorspronkelijke titel: *Poppet*
Omslagontwerp: b'IJ Barbara
Foto auteur: Frank Groeliken
Druk: Novoprint, Sant Andreu de la Barca
Uitgave in Rainbow februari 2018
Alle rechten voorbehouden

ISBN 978 90 417 1276 9 NUR 332

Onzichtbaar

Monstermoeder zit op het bed als het reepje licht onder de deur flikkert. Het beweegt, springt iets opzij en komt weer terug.

Met bonzend hart staart ze ernaar. Er is iets daarbuiten, er staat iets te wachten.

Stilletjes laat Monstermoeder zich van het bed glijden. Ze sluipt naar de verste hoek van de kamer, zo ver mogelijk van de deur. Daar duwt ze zich trillend in de driehoek die wordt gevormd door de muren. Haar ogen tranen van angst. Door het raam achter haar werpen drie veiligheidslampen schaduwen van bomen over de vloer. Ze buigen en bewegen als tastende vingers door de kamer, vinden de schaduw onder de deur en raken die aan. Monstermoeder kijkt om zich heen, naar de muren, het bed en de kast. Ze controleert elke hoek, elke scheur in het pleisterwerk. Elk plekje waar de Maude naar binnen kan kruipen. Monstermoeder weet meer over de Maude dan alle andere bewoners. Maar ze praat nooit over wat ze weet. Daar is ze te bang voor.

Het is er nog steeds. Het beweegt niet veel, net genoeg om de lichtvlek heen en weer te laten gaan. Nu hoort Monstermoeder iemand ademen. Ze wil schreeuwen, maar ze kan het niet. Langzaam en stilletjes verdwijnt haar trillende hand onder het rode negligé. Haar vingers kruipen over de huid tussen haar borsten, tastend en zoekend. Als ze vindt wat ze zoekt, trekt ze. Nog nooit heeft ze zo'n pijn gevoeld. Het doet meer pijn dan haar eigen arm afsnijden of een kind baren (iets wat ze verscheidene malen gedaan heeft). Maar ze gaat door en trekt de rits open, van haar borstbeen tot haar schaamheuvel. Haar buikspieren springen met een nat, smakkend geluid onder haar huid vandaan.

Ze pakt de rand van de opening stevig vast en trekt hem kronkelend en huilend naar buiten. De huid komt los van haar ribben en haar borsten en ze rukt hem over haar schouders naar beneden. Ze voelt een scheurende pijn, ze bloedt, maar ze gaat door tot de huid als druipende was rond haar heupen hangt. Ze haalt een paar keer diep adem en trekt hem los van haar benen.

Hij ligt rond haar voeten. Als een leeggelopen, rubberen vorm.

Monstermoeder vermant zich. Ze gaat rechtop staan, fier en dapper, en haar blote spieren glinsteren in het licht van de beveiligingslampen. Ze draait zich om naar de deur, trots en uitdagend.

Nu kan de Maude haar niet vinden.

Browns Brasserie, The Triangle, Bristol

Het restaurant was vroeger de eetzaal van de universiteit en het gonst er nog steeds van de mensen. Hoge plafonds en een rondzingerende akoestiek. Alleen zitten de studenten er nu niet te eten; ze dragen een zwarte schort en zigzaggen met borden tussen de tafeltjes door terwijl ze bestellingen en tafelnummers mompelen. Zo betalen ze hun studieschuld af. Boven de bar van gepolijst beton knippert een neonreclame voor ‘caloriearme cocktails’ en uit de luidsprekers, hoog tussen de plafondbalken, klinkt een nummer van Gotye.

De klanten zijn voor het merendeel groepen mensen die iets te vieren hebben – de prijzen zijn te hoog om hier zomaar binnen te wandelen. De enige eenlingen zitten er niet erg op hun gemak bij. Sommigen houden een Kindle naast hun bord borsjtsj, anderen nippen van hun wijn en kijken quasinonchalant op hun horloge, in afwachting van degene met wie ze afgesproken hebben. En Britten zijn zo beleefd dat niemand op hen let of zelfs maar naar hen lijkt te kijken.

Slechts één gast maakt zo te zien iets los bij zijn omgeving. Aan tafeltjes in de buurt is hij opgemerkt en daar zijn de stoelen wat gedraaid, alsof hij een bedreiging vormt of aanleiding is voor enige opwindning. Een donkerharige man van begin veertig, die talloze ongeschreven regels overtreedt. Niet alleen door zijn kleding – een zwart jack op een zakelijk pak, zonder das en met open overhemdboord – maar ook door zijn houding.

Hij eet kennelijk omdat hij honger heeft, niet omdat hij hier gezien wil worden. Hij lijkt lak te hebben aan zijn omgeving en blik niet de zaal door, maar eet zonder op of om te kijken. Dat is ernstig wangedrag in een tent als deze, en de andere gasten zien het met enige tevredenheid aan als hij in de problemen

komt. Precies wat iemand als hij kan verwachten, vinden ze.

Het is halfnegen en er komt een gezelschap van twintig mensen binnen. Ze hebben gereserveerd en er is voor hen gedekt achter in het restaurant, zodat ze de andere gasten niet zullen storen. Een verlovingsfeestje misschien; een paar meisjes dragen een cocktailjurk en er zijn twee mannen in pak. De vrouw die achteraan loopt, een zongebruinde blondine van achter in de vijftig in een spijkerbroek met overdreven stiksels en een Hollister-hoodie, lijkt in eerste instantie bij het gezelschap te horen. Pas als iedereen gaat zitten en zij blijft staan, is duidelijk dat ze alleen maar achter de anderen aan is gelopen.

Ze staat wat onvast op haar benen. Het laag uitgesneden t-shirt onder het vest met capuchon accentueert haar borsten. Op haar weg door het restaurant komt ze in botsing met een van de kelners. Ze blijft staan om zich te verontschuldigen; haar 'sorry' klinkt wat dik en ze legt onder het praten haar handen tegen zijn borst, terwijl ze vertrouwelijk tegen hem glimlacht. Hij kijkt hulpeloos naar het personeel achter de bar en weet niet goed wat hij moet doen, maar voordat hij kan protesteren, is ze alweer weg. Ze kaatst als het balletje in een flipperkast van tafeltje naar tafeltje, haar blik strak op haar doelwit gericht.

De man in het waterdichte North Face-jack.

Hij kijkt op van zijn half opgegeten hamburger en ziet haar naderen. Langzaam legt hij zijn mes en vork neer, alsof hij weet dat hier alleen maar problemen van kunnen komen. De gesprekken aan de andere tafels stokken. De man pakt zijn servet en veegt zijn mond af.

'Hallo, Jacqui.' Hij legt het servet netjes terug. 'Wat leuk om je te zien.'

'Rot op.' Ze leunt met haar handen op de tafel en kijkt hem woedend aan. 'Krijg godverdomme de klere, lul dat je bent.'

Hij knikt, alsof hij wil erkennen dat hij een lul is. Maar hij zegt niets en dat maakt de vrouw nog bozer. Ze slaat op het tafelblad, zodat alles omhoogwipt. De vork en het servet vallen op de grond.

‘Kijk hem nou zitten. Dat zit maar lekker te eten. Je hebt verdomme geen idee, klerelijer.’

‘Hallo?’ De kelner raakt even haar arm aan. ‘Mevrouw? Zullen we dit gesprek rustig voortzetten? Dan kunnen we...’

‘Donder op.’ Ze slaat zijn hand weg. ‘Maak dat je wegkomt. Je weet niet waar je het over hebt.’ Opeens schiet haar arm uit naar het eerste het beste glas dat ze ziet. Het staat op het tafeltje naast haar en er zit rode wijn in. De man van wie het glas is, grijpt ernaar, maar de vrouw haalt het naar zich toe en gooit de wijn naar de man met het jack. De wijn lijkt een eigen leven te leiden en alle kanten op te vliegen. De spetters belanden op zijn gezicht, op zijn overhemd, op zijn bord en op de tafel. Andere eters springen geschrokken overeind, maar de man blijft zitten. Hij vertrekt geen spier.

‘Waar is ze, godverdomme?’ gilt de vrouw. ‘Waar is ze? Je gaat me nu vertellen wat je eraan gaat doen, klootzak, of ik vermoord je. Ik vermoord je, klerel...’

Opeens staan er twee beveiligers naast haar. Een grote zwarte man in een groen t-shirt met een oortje in neemt de leiding. Hij legt een hand op haar arm. ‘Liefje,’ zegt hij, ‘hier heb je niets aan. We gaan even ergens anders naartoe, dan kunnen we rustig praten.’

‘Denk je dat ik rustig kan praten?’ Ze duwt zijn arm weg. ‘Ik praat rustig. Ik praat rustig tot het je oren uit komt. Ik praat verdomme rustig tot je over je nek gaat.’

De grote man knikt bijna onmerkbaar en ze grijpen haar bij de armen en drukken die tegen haar lichaam als ze zich verzet. Ze blijft schreeuwen zo hard ze kan terwijl ze wordt meegenomen naar de deur. ‘Hij weet waar ze is.’ Ze richt haar woede tot de beveiligingsman, alsof het hem iets uitmaakt. ‘Het kan hem niet schelen. Het kan hem niet schelen. Dat is het probleem. Het kan hem verdomme niet sch...’

De mannen duwen haar naar buiten. Dan doen ze de deuren op slot en blijven met hun armen over elkaar staan kijken hoe zij zich op de stoep een houding probeert te geven. De man in

het jack staat niet op en kijkt niet eens naar de deur. Als iemand hem zou vragen hoe hij hier zo koel onder kan blijven, zou hij zijn schouders ophalen. Misschien is het zijn aard, of anders komt het door zijn opleiding. Hij is tenslotte politieman, dat scheelt. Inspecteur Jack Caffery, tweeënveertig jaar oud, rechercheur van de afdeling Zware Misdrijven van de politie van Bristol. Hij heeft wel ergere dingen meegemaakt. Veel erger.

Zwijgend schudt hij zijn servet uit en dept de rode wijn van zijn gezicht en hals.